

νας απ' τους ανθρώπους μου, που θα σ' εφίσηζε ;
— Στο ξενοδοχείο της «Μάντισσας», στην οδόν 'Αγίου Διονυσίου, Μεγαλειστάτη.

Τη στιγμή αυτή η βασίλισσα γύρισε προς την νέα που την συνόδευε. 'Η νέα αυτή ήταν εξαιρετικά όμορφη, είχε ανδύστημα μεγαλοπρεπές, μαύρα πλούσια μαλλιά κ' άσπρα, τεράστια μάτια. Κότταζε δε κάθε τόσο την κυρία της με βλέμμα ύπαιτο, με βλέμμα κακίας και μίσους....

— Άλκη, της είπε η βασίλισσα, λίγο έλλειψε να με σκοτώσουν εξ αιτίας σου. Δεν έφαγες να σηκώσεις το μισορντέ του φορέου. Κι' ακόμη δεν έφαγες να πής τ' όνομά μου δυνατά, μπρός στον λιασασμένο όγλο. Φρόνηρες, κόρη μου, σάν να θέλεις να προκαλέσης την έξοχνο- τοσι μου....

— Ω, Μεγαλειστάτη! ψιθύρισε η Λουΐζα γλομοάζοντας.
Μά η βασίλισσα δεν πρόσεξε την ταρταρή της. Γύρισε τώρα στον Παρναγιάν και του είπε :

— Κύριε Ιπτότα, μισώ να σας ενοχλήσω λίγο άζόμια ; Θά θέλατε να μās συνοδεύετε ως το μέρος που πρόκειται να πάμε ;

— Ερχάσσοτος, κυρία. Και στην Κόλασι άζόμια!... Παρναγιάν, στον Πλατάδειο ήθελα να πώ!..

'Η βασίλισσα με την συνοδή της πρόχώρισαν μπρός κ' ο Ζάν τις ακολουθήσε ξαπόστα, με το χέρι στην λαβή της τρομερής Ζυλιουλέ του.

— Άντερα του διαβόλου!... μουρμούρισε ο Ζάν, βαδίζοντας κατόπι της βασίλισσης της Ναβάρρας. 'Ο πατέρας μου μόνγε πει ; μαζουά απ' τις γυναίκες, μιν άνακατώνονεσι στις ξένες δουλείες. Κι' έγω σημερα παρακονουσι δυ μαζύ συμβαίεις του. Τι κέρδισα ; Κοιμήλιστα τά ρωτά μου. Κι' ένω όλη μέρα ήμουν με το σταθι στο χέρι, το βράδι, μόλις γυρισσι στο πανδοχείο, πρέπει να πάσω το βελόνι και να ραφτώ !
Έλαγε να βραδείζει... 'Η βασίλισσα με τη συνοδή της στάθηκαν τώρα μπρός σ' ένα μεσοφορο σπατά. 'Η Λουΐζα χτύπησε την πότα. Τους άνοιξαν άνοιχτες, χωρίς να φανή κανεις, μά πιν μη μέσα η 'Ιωάννα ντ' Άλμαρέ, γύρισε και φώναξε στον Παρναγιάν :

— Ιπτότα, έφατα απ' όσα κάμιατε γιά μένα, δεν είσθε ξένος πειά. Δεν θα σας κινήσω λοιπόν τί μουτικά μεν. Έλάτε μαζύ μου. Θά μου φαίνε ίσως χρήσιμος σ' αυτό το σπίτι που κμαίνουμε....

(Αζολουθεί)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΥΪΝΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Νύχτωσε. Κατάλαμψεν ο δρόμος του κόσμου.
Κι' άνοιξα το παράθυρο κ' είδα το δρόμο εμπρός μου, κ' ένω ήμουν άρχιστες έγω κ' από ψηλά σκαφτάς, κομμάτια κ' όνειρεϊόνταν άκίνητος αυτός.

Γιά μιá στιγμή μού φάνηκε πώς κάποι κ' από τα φανάρια τά όνειράτά μου να περνούν είδα άνάμια—άνάμια σάν ίσοκι άνέναντι στο φώς κ' καταποδισιάτά να φεύγουν, να ξαναρχίζονται στα μάτια μου μπροστά.

Κι' έβλεπα νεϊδες που άκράνται, σερφώνοντα στην όψη τους, και γέρουσι άρκεκίνητους να σέρουν το χορμί τους, κ' έβλεπα άτιμητες στολές, γορέματα χροιά κ' έβλεπα άση άσηματα, κενεμία περισά.

Κι' άλλοι κιντάζανε ψηλά κ' άλλοι κιντάζαν χάμω κ' άκολουθοσαν λειψανο κ' άκολουθοσαν γάμο, κ' έτοι κ' η λήτες κ' η χαρές φανόνταν δίχως χρομια κ' ήσαν των ίσοκων η σκαές κ' άχνότερες άζόμια.

Ξάρφον ένα ήμιά πέρασε με το βαρύ τον κρότο κ' έξήντηρον από μαζουά τον λετενό τον πρώτο. Και στη βραχέη του τη φωνή, καθώς στα παραμυθία σκορπιστηραν τά όνειράτα γιά να γευθόν άλθιμια.
I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τι γνώμην έχετε γιά το άφέντι ; ρώτησε κάποιος των Ριζόντ.

- Τη χειρίστη, άπάντησε ο έλαιφανής ιατρός.
- Και όμως άνοιγει την όρεξι...
— 'Ισως... Νομίζω όμως ότι δεν είναι σωστό γ' άνοίγειμε ζάτι με άντιπαιδεία!..

***

'Ο φίλοσος Δημόκριτος, βλέποντας μιá μέρα κάποιον φδο- νερό πολύ στενωχορμημένο, είπε στους μαθητάς του :

— 'Η στον ίδιο θα έχη συμβεί μεγάλο δυστύχημα, η σε κάποιον άλλο μεγάλο εϊτύχημα!

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ΤΟΥ C. BOUEHERIT

'Ο 'Ιάκωβος εϊνε μήρες τώρα άρρωστος. 'Η μητέρα του έχει πε- θάνει από καιρό και ίποφέρει ο φτωχός μονάχος μέσα στο άνηλο μικρό του δωμάτιο.

Μερίκιές πονητικές γειτόνισσες πηγαίνουν κάποτε και τον βλέπουν. 'Άλλη από αυτές του πάει γλυκά, άλλη λουλούδια, άλλη του δίνει το γιατρικό του η του ταχτοποιεί τά προσκέφαλά του... Τι να κάνουν οι αυτές ; Εϊνε φτωχές γυναίκες κ' όλες σφεδόν πάνε κ' εργάζονται και δεν έχουν καιρό να συντροφισθουν όλη την ήμερα το άρροστο παλ- ληράφι....

'Ο 'Ιάκωβος τις εύχαριστεί με την άδύνατη φωνή του γιά τις περποιήσεις τους, μισεί τα λουλούδια τους και πίνει τά ζεστά βότανα που του ετοιμάζουν.

Μά του κάποι!... Δεν μπορεί να γίνει καλά. Κάθε μέρα και χειρό- τερα. Μήτε τά γιατρικά, μήτε τά βότανα τον πόνο τον γλυκαίνουν....

— Άχ, πώς μπορεί να γίνει καλά, άφού η άρχοντοπούλα της γειτο- νιάς ούτε μιá φορά δεν έπληγε να τον ιδή από τον καιρό που άρρώ- στηκε, άφού ούτε ένα γλυκό λόγο δεν του μίρη- σε ποτέ ; 'Ενα λουλούδι από το δικό της γέρι, μιá λέξι από τά χείλη της, θα του δινανε πάλι ζωή!... Μά πού ναθαι αυτή καιρό μέσα σι χαρά και στα γέλινα που ξη, να θυμηθί τον φτωχό νεό που πέθανε μέσα σ' ένα μικρό ή- νηλο δωμάτιο, άντιζορ στο μισομάρμαρο της μέ- γαρο!...

— Άχ, κιά την έβλεπα ξέκιμα ιστορσά μου, σκεφτόταν ο 'Ιάκωβος. Νά την έβλεπα να μαινή έδοδ μέσα στη φτωχή μου κμα- ρουά! Τι χαρά. Θεέ μου, τί χαρά! 'Η ζωή θα ξαναγύριζε μέσα στα πονεμένα μου στήθη η θα πέθαινε τρισευχορμημένος κάποι από τη ματιά της!... Πώς την άγατώ! Μού φαίνεται σάν ένα πλάσμα ούρανο, σάν μιá βασίλοπούλα των παραμυθιών.... 'Όταν περνούσα και την έβλεπα κάποτε στο παράθυρο, μού φαινόταν πώς βλέ- πο έναν άγγελο. Κάποτε μιλούσε με μιá γεϊ- τόνισσα γνωστή μου, κ' έγω πέρασα εκείνη την στιγμή και είτα «κλήμμερα» στή γειτόνισσα.

Και τότε αυτή, η άρχοντοπούλα, η βασίλοπούλα μου, μ' αντιχαρτέθηκε και μού είπε : «Κλήμμερα! Τι όμορφη ήμια ήταν εκείνη! 'Όλη μέρα ο ήλιος έφεγγε λιαμρός, άποσι ποτέ. Και από τότε πήρα το βάρος κ' την χαρετίσσια όταν την έβλεπα στο παράθυρο. Με τί κλοισήνη άπαιτόσσε στο χαρετίσσιό μου!... Κάποτε μάλιστα μού χαμογελοσσε, χωρίς να φαντάζεται ότι έγω έπινανα ζωή από το χαμόγέλο της, από τη ματιά της!... Τώρα ποιος θα μου δισει ζωή ; Τώρα τί μπορεί πειά να μ' άναστήση ;

***

Μά εϊνε όνειρο, όπασσι!... Εϊνε άλθιμια εκείνη!... 'Η όμορφη άρχοντοπούλα, με τά μεγάλα μάτια και το λυγρό χορμί, καταθέ- χτηκε τέλος να πάη μέσα στη φτωχή κμαρουά, όπου ολιονάχος πε- θάνει ο 'Ιάκωβος....

Σε μιá στιγμή, σάν να έγινε κάποι θαυμα, άνοιξε έξωμια η πόρτα και πρόβαλε εκείνη!... Μόλις την είδε ο άρρωστος νέος, άνασκηώ- θησε στα προσκέφαλά του, ένα ορόδιο χρομιο γρήκε στα γκομιά του μάγουλα, τά μάτια του ανάλαμψαν, ένα χαμόγέλο ούρανο άγισσε στα περιφάνια του χείλη.

Μά η άρχοντοπούλα ούτε πρόσεξε καν αυτή την μεταμόρφωσι. 'Ηταν ντιμένη μ' ένα γοίνωτο έπαγοφόρο, γιατί ήταν γευθόνιας, χατοπισσε μιá ζωστή τούατα στο χέρι της. Γοήγοσα—γοήγοσα άκείνη την τούατα της κ' έβγαλε από μέσα μερικά χαροτωομάρματα. 'Εκταν τόσο κρομ μέσα σ' αυτό το δωμάτιο! Δεν μπορούσε να μαινή πάλι. 'Ο 'Ιάκωβος έκπληκτος την έκλάτρε.

— Τόσον καιρό, εϊτε τότε εκείνη, εϊσθε άρρωστος, χωρίς δουλειά. Σας πονομει όλοι πολί... Νά, πάρτε μερικά λεπτά. Θά έχετε άνάγ- κη βέβαια...
Μόλις άκωνσε τά λόγια αυτά ο 'Ιάκωβος εϊγινε σήζοχοςμος, γλώ- μισσε πάλι, έκλεισε τά μάτια του και σιωπαστικε όμνηζο επάνω στα προσκέφαλά του χορβάτου του.

'Η άρχοντοπούλα, τρομαγμένη, έφερε γοήγοσα—γοήγοσα, χωρίς να ξηρη πώς αυτή σκότισε το φτωχό παλληράφι....

ΣΥΜΒΟΛΕΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ

- 'Όταν παίζης πιάνο, μη κιντάζης ποιος σ' άκούει.
- Μην παίζης πατέ μουσικό κομμάτι χωρίς να το έξης δια- βάσει από πριν.
- 'Όταν είσαι περσορμημένος ήλιμιας, άπόφευγε να παίζης κομμάτια της μόδας.
- Προσπάθει να μη διαδισής την κακή μουσική, αλλά να την εξαφανίσης όποη τη βεϊσας.

Τ α π ό λ ο υ τ ο ς Τ α ι ν